

Jonáš Hájek: Vlastivěda

(...)

Shromáždil jsem spoustu map
s vrstevnicemi, čísla domů, dálkou,
abych se zbavil mlhy za posuvným sklem
a viděl blednout turistické trasy.

Litomyšl a Litoměřice na sebe naléhají,
šisovány sluncem, Bezděz a Bezdrev,
vzájemně přišlápnuté rozvázané tkaničky,
jak smyslu zbavené. Práší se na hřebeny.

Praha politá čajem od pomníku k památníku,
Černý Most na Bílé Hoře, tři čtyři městečka
přibalená s sebou a případně otevřená.
Placaté Foligno, placatý Åland.

Vyhýbám se kartografii stejně jako
zlézání Adršpašsko-teplických skal.
Na jednom rubu jsem se však dozvěděl
o střídavé expozici svahů.

united kingdom

ve třinácti jsem ublížil
dodnes se se mnou veze vina
v kočáru upleteném z žil
prostá klikatina –

život je jednou je naostro
kde bereš odvahu k těm slovům
odvaž ji dobře a pak ztrop
k podlaze povyk kvůli krovům

tak máš rád dativ a pár předložek
kde u boha kam k bohu
anebo k čertu u dvou předkožek
vybrakuj výlohu vem roha k rohu

vyhni se jámě pasti z pyžama
buď tvrdý a křehký jako diamant

Premiéra Epilogu

22. prosince pozván Josef Suk o přestávce do prezidentské lóže: *bylo to ostatně velmi milé a o tom jindy...*
V záběru vidíme, jak TGM bere tužku do ruky,
s rozhodnutým i jemným rozmachem v programu
škrtá název a dětskými verzálkami kreslí PROLOG.

...a odpočívám a prosím Boha, aby ta šedesátka byla již pryč. Po všech těch „oslavách“ s ubičovanými nervy... Snad proto, že Hospodin v letu (jako u Michelangela) se dotknul mé ruky... Rudé čalounění přikrývá rozpačky: co s dvojitém pláštěm gest?

Václav Talich chystá taktovku na třináctileté dílo, poutník těšitel má náhle podražené nohy a svůj věčně nejvyšší tón ges1 vymůže, jak by měl opět zčernat chléb. A zatím končí přestávka jak život. Venku nastává o něco hlubší tma: jediný, ovšem skutečný prolog.

Neschopnost

Stojíš u mne. Máš hluboký hlas.
Tolik návštěv jsem ještě neměl.
Ty vzácné odvádíš na střelnici.
Paneláky jen přihlíží popravám.

Pár týdnů zakázaného uvolnění.
Nepotřebuješ se ládovat fakty.
V dočasné euforii z kortikoidů
přebíráš svět jak zrnka pepře.

Večer myslíš na smrt. Neboj se,
poslední okamžik rychle přejde.
Nic ti není. Anička spí u tebe.
Kéž by ti předeepsali tajemství.

Lipsko

Jeden rok trávíš zde. V podkroví koleje.
Vycházíš z nutnosti. Vycházíš jako slunko –
s určitou pravidelností ti zaleje
předměstské chodníky i prsten Nibelungův.

Věž staré radnice a univerzity
vyrostly v parku jakoby stejně vysoké.
V paměti zadretý íver – našel jsi i ty.
I ty chceš vytáhnout, být chycen za loket.

Líbíš se někomu, někdo se tobě líbí.
Pár návštěv, rozhodnutí, planých iluzí.
Učíš se neplnit, pak neslibovat sliby.
Drúzou hrůzy být chycen múze do blůzy.

Poslední jezero. Jdeš bosou nohou v písku.
Pár párty. Noch eine Zigarettenlänge.
V posledních hodinách, v noci nejvíc tenké
učíš hrát na cello prsatou harfenistku.

Bělečko

Dům jako stvořený. Pro vraždu, slavení.
To máš z těch hororů. To máš z těch setmění.
Přemístí nábytek. Jenom nic nepolej.
Odpočítávání lehce se oddávej.

Osvoj si herní plán, vyhledej partnera.
Po čtvrté láhvi už zavládne důvěra
a mezi tebe a druhé se nenápadně stulí
myšlenka s pohledem, *jak snadno vyskakují,*

zatímco opodál v hřejivé koupelně
jiný zas k jiné o něco nápadněji lne.
Tomáš ze sklepení vynáší chladný sekt –

Vše nedojedené vynesou na kompost
všichni jak jediný spořádaný host.
Jak čistý ubrousek odjezd tu zůstane.

Na konec

Nejprve vybledne červená a žlutá. Vsadíš se, příteli?
Jenom se podívej na obecní tabuli, na vyvěšenou mapu,
jak se zvolna vytrácejí hrady, zámky, kempy, jeskyně
a význam míst. Nakonec bezbarvé přijde o bezbarvost.
Nevyžívám se v budoucích tragédiích, mám dost práce
se zítřkem, který opět obelstí většinu mých úmyslů.

Vytvořili jsme ideální podmínky, abychom se mohli mít
rádi a nepropadali zoufalství, a navíc můžeme vybírat
mezi šetrným a správným druhem umírání, což je fakt.
Hodnotit, co vůbec hodné není. Nakonec jsme nositeli
privilegia žít mezi přistěhovalci. Básník je jedním
z nich. Já však píšu verše, protože citelně slábnu.